

Калина Јованъ, и Стоянъ.

Стоянъ на майка думаше:
 „Проклети да сѣ, мамо ле,
 Калини-те душмане
 Калини-те, и мои-те,
 Че ми Калина клопаха,
 Че е сѣжлива, дремлива,
 И на работа ленива,
 Крави-те дои и дреме,
 Кѣща-та мете и кѣлне.
 Мене Калини клопале,
 Че сѣмъ на вино пѣвнецъ
 На вино и на ракія.“
 Побратимъ Еванъ не слуша,
 Али поиска Калина;
 Иска ѣ, дадоха му ѣ.
 Асъ му са мамо помолихъ:
 „Побратиме ле Јо'ане!
 Викай мя деверъ поводникъ,
 Калини да деверувамъ
 Калини, на мое-то либе!“
 Послушалъ бѣ го младъ Еванъ,
 Вика го деверъ поводникъ.
 Хадетъ имъ било, мамо ле,
 Деверъ напреди да иде,
 Невяста да си изведе,
 Местове да ѣ обуе.
 И асъ напреди отидохъ,
 Невяста да си изведа.
 Като си влязохъ вовъ кѣщи,
 Та па си видяхъ Калина,
 Погрее одъ ясно слѣнце,
 Посвѣти одъ ѣсентъ месецъ.
 Уста-та ми ся пукнѣла
 На три четири дялове.
 Па са наведохъ, мамо ле,
 Местове да ѣ обуя;

Три капки кѣрви капиѣха
 Калини на местове-те
 И менъ на пазухи-те.
 Азе ся, мамо, засрамихъ;
 Калина хитра, разумна,
 Бѣркна си въ десни джепове,
 Извади бяла марама,
 Та си кѣрви-те отрила,
 Кѣрви-те одъ местови-те,
 Стояну одъ пазухи-те.
 Та па му жалъ останало,
 Та е побягналъ младъ Стоянъ,
 И на далече забягналъ,
 Презъ Дунавъ дури во Влашко,
 Одъ Калинине жалове;
 Та седя деветъ години,
 И стече много имане,
 Та па накупи млатъ Стоянъ,
 Сякакѣвъ дребенъ хармаганъ,
 Та па си дома отиде,
 Па на майка си думаше:
 „Мамо ле, моя майчице!
 Здраво ли сте, живо ли сте?
 Калина поздраво ли е?
 Хубава ли е невеста?“
 Майка Стояну думаше:
 „Синко Стоѣне, Стоѣне!
 И здраво сме, и живо сме,
 И Калина е поздраво,
 И хубава е невеста,
 Одъ ка ся, синко, ожени
 Двашъ похубава станѣла.“
 Стоянъ майцѣ си думаше:
 „Мамо ле, моя майчице!
 Иди ѣ викай, мамо ле,
 Та да ни доде на гости,